

ναίρεται το αζόλοιο έπεισόδιο Γενναίου και Κολοκοτρώνη :

«... Όταν έληξε ό άγών, ό Γενναίος αναρρίπεται εις την έν Τριούλην Έθνεύλην Συνέλευσην ώς αντίπρόσωπος των Ήπειρωτών κηρύττον τον λόγον της ιδιότητος μεταξύ ελευθέρου, καταπολεμιών τάς ιδιαιτελείς αξιώσεις και τάς άναρχους φιλοδοξίας, συνιδιόων και αδελφώνον τους άνταγωνισμένους, οι όποιοι ήμεραν τινά έφθασαν μέχρι του σημείου της έναντιον άλλήλων διά ράβδον επιθέσεως. Ήτο ως σσηνή έποποιία ή έρωσ άτιη έν τη ύσταθώ ένεινή συνειδησίαι... Οί βουληφόροι άπέχονον αλάτως δένδρον καί άομησαν κατ' άλλήλων. Έβουλήθη και ό Γενναίος προτείνον την βακτηρίαν του. Έπέκειτο άματηρά ρηθίς, ότε άκούεται ή φωνή του Κολοκοτρώνη λέγοντος :

« Διάσκέ, άρησε σύ πρώτος το ξύλο ! Τι διάβολο, κ' έδω θα δέννη ; !... »

»Ο Γενναίος έγέλασε, άπέριψε την ράβδον του και όβη τον έμυήθησε.

Οί πρώτοι Έλληνες διδασκάλοι ήσαν όποι οι πρακτικοί γιατροί, δηλαδή χωρίς κανένα δίπλωμα. Άργότερα, στα 1834 ιδρύθη ένα είδος διδασκαλείου, του όποιου το Β. Διάταγμα της έποχής όνομάζει « δ ι δ α σ κ α λ ο δ ι δ α κ τ η ρ ι ο ν ». Σ' αυτό έσοδούσαν οι μέλλοντες δημοδιδασκάλοι του Κράτους...

Όμοια προς τα παλαιά περιγραφέντα ήσαν και τά δημοτικά σχολεία των ήθλων ή «σχολεία των χωρσίων», όποις όνομάζονταν. Το περίγραψ ήταν ότι μερικά από τά παρθεναγωγεία έκείνα διαρρηγνάντο από γήρους διδασκάλους. Περαιτός τέτοιος έπίθεσε στις Πάτρας ό γερμ.Μητροπόλιος, ό όποιος εθύμωνε πολύ όταν οι Πατρινοί τον έλεγαν «Κυρα-βασιλάς».

Καί «κοινά σχολεία»—δηλαδή άρρέον και ήθλων μαζί—έλειτογούσαν στην Έλλάδα άρχαιτά, έως ότου το Ύπουργείον της Παιδείας τά κατήργησε στα 1852. Ή άμνητη έκείνη ένγκλιος του Ύπουργείου μλει «σφι άπογορησίας των άρρέον από τά χωράσια ! και συνεχίζοντας λέει ότι άπαγορεύεται εις το μέλλον ή τοιαύτη έπιμεία, ήτις προκατάβλλει σπέρματα διασφύσεων ανειπειών ! Με τον καιρό έθνήσαν και ή πρώτες δασκάλες, από το «Παρθεναγωγείον της Φιλελευθερίας» Έταιρίας», δηλαδή το Άρσάκειο.

Τό Ύπουργείο της Παιδείας όνομάζε ευελόδη μεδισκαλαίσιας τις μαθήτριες του Άρσάκειου. Το έπίθετον Άρσάκειας εδημοσιογήθη πολύ άργότερα.

Αυτή ήταν ή κατάσταση της στοιχειώδους εκπαιδείσεως σφεδόν ως στα 1878, όποτε εσημειώθη ριζική μεταβολή. Άλλά στη μνημη των γήρων διατηρείται άόλημη το παιείο τραγούδι που άναγκάζονταν να λένε όταν ήσαν μαθήτρια :

— Άξον χείρ μου άγαθή
Γρίγον γραμματα κολι,
Μή δαρθής, μήν πι' ευγής
Και στί φιλογγα βαλθής !...

ΠΑΛΙΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ
ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ ΜΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΑΣ

Ένα ανέκδοτο του '0θωνος

Όταν ό βασιλεύς Όθων έσεκέφθηκε κάποτε το Άρσος δέλησε να λάβη μερικάς πληροφορίες για τις τοποθεσίες των έκει αρχαιολογικών μερών και άπετάνη τον ήμιαρο της πόλεως.

— Έδώ πέρα, κύριε ήμιαρχε, δέν είνε το φρούριο Λάρισα ; ρώτησε ό βασιλεύς.

— Έδώ Λάρισα ; έκαμε με άπορία ό άπλοικός ήμιαρχος. Ή Λάρισα βρισκεται πέρα άπ' τά σύνορα του Κράτους μας, Μεγαλειότατε.

»Ο Όθων άντέληφθη την άμάρτια του συνομηλητού του και για τον βγάλη άπ' τη δύσκολη θέσι έξωκολούθησε :

— Πλησίον του Ξωσίου νομίζω ότι βρισκεται ή λίμνη, μέσα στην όποια ζούσε ή Λερναία Ύδρα.

— Ή Ύδρα, Μεγαλειότατε, είνε χωμωγέλοντας ό ήμιαρχος, είνε μέρες ολόκληρες μακριά άπ' έδώ.

— Ή Τίονες όμως, έξωκολούθησε γελώντας ό βασιλεύς, μου φαίνεται ότι βρισκεται κοντά στα κυκλώπεια τείχη.

— Ή Τυρινή, Μεγαλειότατε, άπάντησε ό ήμιαρχος γελώντας κ' αυτός, πέφτει την τελευταία εδομόδα της Σαρακοστής. Γι' αυτό τη λέμε και τυρογάγο !...

Πώς θα κυβερνηθούν οι Έλληνες

Όταν ρώτησαν κάποτε τον Καραϊσκάκη με ποιά τρόπο μπορεί να κυβερνηθή καλύτερα το Έλληνικό Κράτος, άποκρίθηκε :

— Όποιος θέλει να κυβερνήσει τους Έλληνες πρέπει νάχη στις πλάτες του ένα δασκάμ με διαβόλους άπ' το πίσω μέρος, με το Χριστό από μπρός, και παριόδες στη μέση !...

ΑΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ
ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Γκιτι γελούν ή κυρίες ;

Ο Άγγλος φιλόσοφος και μαθηματικός Σόντερσον, ό όποιος ήταν τετράλος, βρισκόταν κάποτε σε μια μεγάλη κοσμική συγκέντρωση και συνομιλούσε με μερικούς γνωστούς του. Κατά τη διάρκεια της συνομιλήσεως μια κυρία γελούσε τόσο δυνατά, ώστε τα γέλια της έκαμαν έντίπωση στο Σόντερσον. Γι' αυτό, όταν ή κυρία έβριγε, ό φιλόσοφος γύρισε προς τους γνωστούς του και τους ειπε :

- Στοιχηματίσω ότι αυτή ή κυρία έχει πολύ θάρρα δόντια...
- Μά πως το καταλάβατε, αφού δέν την είδατε ; δέν ρώτησαν.
- Δέν ρωτάζεται, ύποθετο, και πολλή σοφία γ' αυτό, άπάντησε ό Σόντερσον. Μια κυρία που γελάει διαρκώς και μάάλιστα χωρίς αίτια, για τί άλλο το κάνει άν όχι για να δείξη τα θάρρα της δόντια ;
- Και πραγματικά, ό σοφός είχε δίκιο. Τα δόντια της άγνωστής κυρίας ήσαν εκτάκτως θάρρα.

Ένα πελώριο λεμόνι

Στην έτησια γεωργική Έκθεση του Άγιου Φραγκίσκου της Αμερικής τον περασμένο χρόνο κάποιος δενδροκόμος από το Λος Άντζελες, έξέθεσε ένα λεμόνι τεραστίων διαστάσεων. Το λεμόνι αυτό είχε περιφέρεια πέντε μέτρων και ύψος τριών, ήταν δηλαδή υπερκόπλοιο κατά το ύψος από έναν άνθρωπο μετριον αναστήματος. Ή παραγωγή του τεραστίου αυτού λεμονιού όφείλεται στο ότι ό δενδροκόμος αυτός, επί τρία κατά σειρά έτη ήησε να κλαδιά τη λεμονιά, ή όποια μόνον κατά το πέρας έτος της βλαστησεως της θόγαλε καρπούς...

Ή φιλοπείρια του Έταρειών'α.

Όταν ό Έταρειών'α έμαθε κάποτε ότι ό έπιστολής του είχε αποδοκιμασθή από κάποιον αϊγκμάλωτο γάμ να του διεκώληθη τη φηγή, τον εκάλισε άμέσως μπροστά του και του ειπε :

— Δός μου πίσω την άσπια που σου έπιστολήθηκε ή πατριά και σίγε ν' άνοιξης κατηλιό. Για τί τοια που έβριγε πίσωσις, δέν θα έχης μέσα την όρξη να έντιπωση όποις πρώτα στους κινδύνους των μαζών !...

Βασιλική πολυέλεη

Ο Μ. Αλέξανδρος, όποις άλλωστε και όλοι οι μεγάλοι ήγούμενοι της εποχής του, άγατούσε υπερβολικά την αούτελία και τη γλαυή, κατά τις μαρτυρίες των διαφόρων ιστορικών. Σε κάθε δέλινο π. χ. όποι σφαιρακετάητο πενήντα περίον πρόσωπα, δαπανούσε 10.000 δραχμές της εποχής εκείνης. Πεντακόσια πρόσωπα της Αδής του Αλεξάνδρου ήσαν ντυμενα με στολές πορφύρας, όλη δε ή πορφύρα της Ιονίας είχε άγορασθή από αυτόν. Ή σφηνή στην όποια εδεχόταν τους έξουσις και τους στατηγούς του στηρίζονταν επάνω σε όχτρο χρισίς κολόνες, το δε έσοτηκό του ήταν χρυσοκέντητο. Χίλιοι άνδρες της σωματοφυλακίας του φορούσαν πολυτελείς στολές, άλλοι μόν έσοηού κίτριον, άλλοι δε γαλάζιον χρωμάτος. Έπίσης πεντακόσιοι άκόλοιοι του Μακεδόνος είχαν άργυρές άσπίδες, άσημένιος δε ήταν και ό θρόνος του Αλεξάνδρου που βρισκόταν στη μέση της σκηνής του.

Ή πενία τέχνας ; κτεργάζετα ;

Ο γνωστός Γάλλος συγγραφές Κάρολος Μονσέλ, έπειδή βρισκόταν διαρκώς σε οικονομικές στενωχίες και για ν' απαλλάξη από τις ένολήσεις των δανειστών του, οι όποιοι δέν τον άφιναν ποτέ ήσυχον, έγραψε έξω άπ' την πόρτα του διαμπίου του τον αριθμό 100, ό όποιος ως γνωστόν τίθεται στα άπογορητήρια. Οι περσοπότοι άπ' αυτούς, φυσικά, φηνόντες ως εκεί τά βέλτοντες τον χωματηριστικό αριθμό, άναγκάζονταν να φηνόν άπρακτοι. Άν όμως κανένας βαναδής προσπαθούσε ν' άνοιξη την πόρτα, άκούγονταν από μέσα, βαρεια κ' άπότομη, ή φωνή του άναξιοπαθόντος συγγραφέως :

— Είνε άλλος μέσα !...

ΔΟΥΝΑΙ ΚΑΙ ΛΑΒΕΙΝ...

Ο όφειλέτης σημειώνει συνήθως τά χρέη του στον άμμο, ό δε πιστωτής σκαλίει το δάνειο του στο μάμαρο. Σ' αυτόν άκριβώς το λόγο όφειλονται ή δίκες.

— Τρία πράγματα είνε δυσκολότερα άπ' όλα: Νάνα κανείς εύτυχημένος με τη γυναίκα του, να καλοπατρει την κόρη του και να έξοφλη τά χρέη του.

— Ο πιστωτής ένδοξαφερτα για την ήγεια του όφειλέτου, ό όφειλέτης ποτέ.

— Ο καλύτερος φίλος είνε εχθρός που δέν γυφεί δανεικά.